

Arrest

nr. 133 021 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DONCK, die loco advocaat A. DESWAEF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en B.T.K., een man met de Belgische nationaliteit, traden op 14 december 2013 te Drogenbos in het huwelijk.

1.2. Op 16 december 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 juni 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 6 juni 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.12.2013 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voornamen: [O.S.]

Nationaliteit: Kameroen

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een kortlopende arbeidsovereenkomst voor (uitzendarbeid) voor tewerkstelling op 13.05.2014. Er werd geen loonfiche voorgelegd.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. De referentiepersoon was op 13.05.2014 tewerkgesteld via interimarbeid. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts tewerkstelling voor één dag werd aangetoond en er verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen wordt aangebracht, is met de voorgelegde documenten niet aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"DOORDAT,

Tegenpartij de aanvraag van verzoekster weigert op grond van de gegeven motivatie.

TERWIJL,

Tegenpartij de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15.12.1980 niet correct heeft toegepast.

Inderdaad, in de bestreden beslissing wordt enkel op de voorwaarde betreffende de aard en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen gewezen, die in casu als niet vervuld worden geacht gezien de referentiepersoon als bewijs van zijn bestaansmiddelen een kortlopende arbeidsovereenkomst voor tewerkstelling op 13.05.2014 heeft voorgelegd.

Toch wordt tegenpartij daardoor niet vrijgesteld om ook het voorschrift van artikel 42 van de wet van 15.12.1980 te eerbiedigen:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Het Grondwettelijk Hof heeft in een arrest van 26 september 2013 zeer duidelijk uitgelegd dat indien de bestaansmiddelen de drempel van de 120% van het leefloon niet bereiken, het aan de tegenpartij toekomt om na te gaan of de bestaansmiddelen toereikend zijn om de familiebehoeftes tegen te komen:

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Het gaat dus duidelijk om een verplichting die op tegenpartij weegt en waarvan ze zich niet kan bevrijden door te beweren dat het geïnd bedrag niet voldoende zou zijn. Het komt haar toe om alle elementen van het dossier te onderzoeken en daarmee rekening te houden in haar beslissing.

Daarbovenop mag verwezen worden naar de “Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging”, opgemaakt te Brussel op 3.4.2014.

Daarin wordt omtrent de stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten gezegd dat:

“De stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten moeten worden beoordeeld op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs in de nabije toekomst beschikbaar zijn, zodat de indiener van het verzoek geen beroep hoeft te doen op het stelsel voor sociale bijstand. Voor dit doel kan de indiener bewijs leveren dat een bepaalde hoeveelheid inkomsten beschikbaar is en naar verwachting met regelmaat beschikbaar zal blijven. Over het algemeen moet een permanent arbeidscontract daarom worden beschouwd als voldoende bewijs.

De lidstaten worden aangespoord om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het

verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk”.

Nu tegenpartij enkel besloot dat “de referentiepersoon op 13.05.2014 tewerkgesteld was via interim-arbeid. Aangezien interim-contracten per definitie tijdelijk van aard zijn en er slecht tewerkstelling voor één dag werd aangetoond en er verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen wordt aangebracht, is met de voorgelegde documenten niet aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, is haar beslissing hoofdzakelijk gesteund op de interim-aard van het arbeidscontract. Toch had dat niet mogen zijn, zeker gezien de actuele situatie op de arbeidsmarkt. Daarbovenop miskent tegenpartij ook haar zorgvuldigheidsplicht. Ze had inderdaad aan verzoekster bijkomende stukken kunnen vragen vooraleer een weigeringsbeslissing te nemen.

Om deze redenen schendt tegenpartij de artikelen 40ter en 42§1, alinea 2 van de wet van 15 december 1980 doordat ze de verplichtingen die op haar rusten niet heeft nageleefd.

Tegenpartij schendt ook haar formele motiveringsplicht doordat de bestreden beslissing niet toelaat aan verzoekster na te gaan of de controle zoals voorzien in de twee opgesomde artikelen wel degelijk werd uitgevoerd door tegenpartij.

De formele motiveringsplicht is degene die aan elke administratieve autoriteit de eis oplegt om een administratieve beslissing correct en volledig te motiveren. Het moet om een motivatie gaan die alle elementen van het dossier in acht neemt, die daarop antwoordt op een pertinente manier en die aan de ontvanger van de akte toelaat om de draagwijdte en de argumentering ervan te begripen.

Het is vaststaande rechtspraak van Uw Raad dat: « Or, le Conseil d'État a déjà rappelé (notamment en son arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce. » CCE n° 9105 du 21 mars 2008, RDE 2008, 62.

De formele motiveringsplicht heeft niet enkel tot doel de geadministreerde te informeren over de motieven van de beslissing opdat hij, in alle bekendheid, zou kunnen beoordelen of een beroep nuttig is of niet, maar het moet ook toelaten de rechter zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

De nalatigheid van deze formaliteit heeft als gevolg dat de beslissing illegaal is en maakt de beslissing vatbaar voor vernietiging door de rechtscolleges of autoriteiten die over een legaliteitscontrole beschikken, wat hier het geval is.”

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’ zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ook duidelijk de feitelijke motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. In deze beslissing wordt immers toegelicht dat verzoekster naliert om aan te tonen dat haar Belgische echtgenoot over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hierbij wordt uiteengezet dat verzoekster slechts een stuk aanbracht waaruit blijkt dat haar echtgenoot één dag, via een interimcontact, was tewerkgesteld en dat er geen bewijzen voorliggen dat deze man voorheen werkte of in de toekomst zal werken en er dus niet kan worden vastgesteld dat hij heden over enige vorm van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de motivering van de

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden haar niet in staat stelt te achterhalen of verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat de gezinshereniger het bewijs dient te leveren over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en dat rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen die nodig zijn om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verweerder heeft voorts geduid dat niet blijkt dat verzoekster over enig verblijfsrecht in het Rijk beschikt en haar daarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Verzoeksters uiteenzetting laat niet toe te besluiten dat de voorziene motiveringen die haar toelaten haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden niet pertinent en draagkrachtig zijn.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Voormeld wetsartikel voorziet derhalve dat een vreemdeling die, in functie van zijn Belgische echtgenoot, een recht op verblijf van meer dan drie maanden laat gelden het bewijs dient te leveren dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, een behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's voor hem en zijn familieleden in België dekt.

Verzoekster bracht ter staving van haar standpunt dat haar echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt een attest aan waaruit blijkt dat haar echtgenoot op 12 mei 2014 een interimarbeidscontract ondertekende dat voorzag in een tewerkstelling gedurende één dag. Het is niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat dit document, waaruit geenszins kan worden afgeleid dat verzoekers echtgenoot voordien reeds werkte of in de toekomst nog een inkomen uit tewerkstelling zal ontvangen, geen bewijs vormt inzake het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verweerder heeft zich voorts niet beperkt tot de vaststelling dat verzoekers echtgenoot geen inkomen heeft dat ten minste gelijk is aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, maar motiveerde, zoals reeds gesteld, dat verzoekster in gebreke bleef aannemelijk te maken dat haar echtgenoot actueel enig inkomen heeft. Zij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof waarin wordt gesteld dat het niet volstaat dat verweerder vaststelt dat een gezinshereniger niet beschikt over

een inkomen dat gelijk is of hoger ligt dan een bepaald referentiebedrag om te concluderen dat diens partner niet kan genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De uiteenzetting van verzoekster dat het feit dat een persoon een inkomen verwerft uit interimarbeid niet automatisch leidt tot de vaststelling dat er geen sprake kan zijn van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen doet geen afbreuk aan het gegeven dat er in casu slechts één dag interim-tewerkstelling werd aangetoond en dat het niet kennelijk onredelijk is om te concluderen dat dit uiteraard onvoldoende is om te kunnen besluiten dat verzoekers echtgenoot heden beschikt over bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan, gelet op voorgaande constatacie, ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder nog diende na te gaan *“of de bestaansmiddelen toereikend zijn om [aan] de familiebehoeftes tegemoet te komen”*. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt weliswaar dat indien niet is voldaan aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, maar een dergelijke analyse is uiteraard slechts mogelijk en vereist indien blijkt dat de gezinshereniger over enig inkomen beschikt dat door verweerder in aanmerking kan worden genomen en verzoekster toonde dit, zoals reeds gesteld, niet aan (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet worden gesteld dat het toekomt aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf te worden gemachtigd deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen en dat het niet de taak is van verweerder om in de plaats van verzoekster haar verblijfsaanvraag met stukken te staven of eventuele lacunes in haar bewijsvoering te ondervangen. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat verweerder haar, nadat haar ruim de mogelijkheid was gegeven om dienstige stavingsstukken over te maken, alsnog had dienen uit te nodigen om bijkomende overtuigingsstukken over te maken. Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij over aanvullende stavingsstukken beschikt die zij had kunnen meedelen indien haar hierom was gevraagd. Er blijkt derhalve zelfs niet dat verzoekster een belang heeft bij haar grief.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat verweerder enig door haar aangebracht dienstig document buiten beschouwing heeft gelaten of dat hij de bestreden beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK